

Poštari lakog sna

Nekoliko minuta prije podneva, iz kuće br. 15 na užareni pločnik izašao je fotograf Filipi. Prišao je parkiranoj Cadettu, otvorio mu sva vrata, spustio sve prozore i brzim se koracima vratio u hladovinu.

S vrha ulice velikom brzinom spuštao se poštar. Ispod njegovog motorića asfalt je blistao kao lokva i fotograf je zadivljeno žmirkao. Poštar je zakočio ispred ulaza u kuću br. 15 i ne gaseći motoriće ugurao svežanj koverti u jedan od nekoliko sandučića. Fotograf je pratio njegove pokrete, ali pisma nisu bila naslovljena na prezime Filipi; nestala su u sandučiću s natpisom *'Malo sreće ponekad u limuzini s Plutonom.'*

“A ne, nije za vas”, rekao je poštar raspoloženo. I dalje ne gaseći motor, skinuo je kacigu, izvadio cigarete i pripalio s dubokim uzdahom ispunjenja. “Ali jeste li ih samo vidjeli!”

Fotograf se nagnuo bliže: “Što kažete?”

“Kruži ih već na tisuće... svakodnevno”, rekao je poštar. “Tih kuverti, mislim. Povezalo se strahovito!”

Fotograf je izvadio maramicu, obrisao lice i produžio gledati kako mu se Cadett zrači.

“Nekima od naših se to sve ne sviđa”, nastavio je poštar. “Moj prijatelj Pinta, recimo, kaže da nije potegnuo iz Garešnice zato da bi ga tu neki balavci dresirali... Ako si zbilja tako konzervativan poštar, Pinta, rekao sam mu, onda nisi trebao ni dolaziti!... Ne radi se o tome, Božo, veli on. Ako je adresa gladna - to je naš izraz za nepotpunu - ja ću je tražiti satima ako treba, raspitivat ću se, dat ću sve od sebe, poštar sam! Ali ovo!... Da otapam vosak, da odljepljujem lažne etikete, dlaku i perje samo zato da bih ispod svega toga ugledao neku šifru koja eventualno znači putokaz do nečije adrese - ne, Božo, ja to neću!... Ali kako ne shvaćaš, Pinta, govorim mu...”

“Žao mi je”, prekinuo je poštara fotograf Filipi. “Ne čujem vas!”

Kao da namjerava krenuti, poštar je nekoliko puta pojačao glas motoriću, a zatim je s razumijevanjem pogledao fotografa i rekao:

“Dok sam ja, s druge strane, vidite, oduševljen... Pinta ne razumije koliko poštar može naći užitka u takvoj komunikaciji. Pred njim se otvaraju cijele interne mitologije, on postaje aktivni sudionik na čije se sposobnosti računa i za kojega se točno zna kada je dovoljno sazrio i naučio da mu više nisu uopće potrebne ni adrese ni imena na poštanskim kasličima. Ako ja, na primjer, dobijem kuvertu na kojoj piše *'Uzimaš me srcem Miki kad me diraš rukom'*, odmah palim motor i jurim tu na Volovčicu, u Krišku 15, gdje znam da se nalazi sandučić s natpisom *'Malo sreće ponekad u limuzini s Plutonom...'* Miki – Pluton, razumijete? Čista asocijacija.”

“Ne čujem!”, viknuo je fotograf. “Ne čujem! Ne čujem!”

“Znate, tamo u pošti, ujutro, prvo posegnemo za takvim kuvertama. Zadaci su sve teži i teži, ali najboljima od nas uvijek uspije. Jučer, recimo, bila je jedna s natpisom ‘*Da sam s trefom išel opal bi*’. Božo, rekoh sebi, ta je tvoja, vozi u Centar, Masarykova 3, kaslič glasi: ‘*Diskusija sutra na obali, mešaj!*’ ...”

Na vratima kemijske čistionice s druge strane ulice netko je OTVORENO okrenuo u ZATVORENO. Fotograf Filipi je pogledao na svoj sat i trgnuo se. U idućoj sekundi već je sjedio u Cadettu i zatvarao vrata. Poštar je dodao malo glasa i rekao:

“Priznat ću vam nešto... Većina nas, poštara, intimno vjeruje da nije daleko dan kad će ti momci konačno zatrebati i svoje vlastite, privatne poštare... Poštare lakog sna, čeličnog srca, visokog kvocijenta i širokog spektra nesputanih asocijacija! E pa vidite...”. nasmiješio se poštar i navukao kacigu, “...za taj trenutak treba biti spreman!”

“Stišajte malo taj motorić!”, doviknuo mu je fotograf kroz prozor Cadetta i točno u podne pritisnuo papučicu.

Škripa guma koje se odljepljuju od rastopljenog asfalta probudila je dvije djevojke koje su spavale na kuhinjskom balkonu kuće br. 19. Djevojke su ustale, pogledale na ulicu i zadivljeno ispratile pogledom poštara koji je vozio prema tržnici gotovo nečujno, kao da jedri po lokvama.